

MENSEN VAN GOD

kinderen van de Vader
zijn meisjes en jongens
vrouwen en mannen

baby's en bejaarden
bruine en gele
zwarte en witte

Jezus op bezoek

Mieke was heel oud
zij woonde alleen op de hei,
in een lemen huisje
tussen zandverstuivingen.

Stil achter mijn stola
bracht ik haar 'Ons Heer'
per fiets op de eerste
vrijdag van de maand.

'Zet Hem daar maar neer -
dan gaan we eerst praten'
zei zij, terwijl ze zat aan
de hoge tafel bij het raam.

De koffie stond te koken
op de plattebuis-kachel.
Jezus stond op haar moment
te wachten op het hoekkastje.

Dan gaf zij aan dat ik Hem
kon halen en op haar tong
kuste zij Hem, langdurig.
Dan zonk zij weg in gebed.

Vrouwen van God

Hannah, de moeder van Samuël, die tot profeet van Jahweh werd aangesteld, opent haar danklied met de woorden: Mijn hart slaat van vreugde om mijn Heer - mijn God heeft mijn hoofd opgeheven. Maria, de moeder van Jezus, die de zoon van de Allerhoogste wordt genoemd, opent haar danklied met de woorden: Mijn ziel zingt het uit van vreugde om mijn Heer - verrukt is mijn geest om God mijn heil. Twee grote vrouwen -in het Oude en Nieuwe Testament- vrouwen van God.

Als er evenveel vrouwen als mannen zijn, zijn er evenveel vrouwen als mannen van God. Wanneer ben je een man of een vrouw van God? Wanneer je toegewijd leeft.

Toegewijd aan de man die lief en leed met je deelt, aan je kinderen die leven van je lichaam en je ziel. Aan je bejaarde vader of moeder, die in de stilte van een bejaardenwoning met zichzelf leeft.

Toewijding vertaalt zich in vrolijkheid, in een grote bos bloemen. De zonnige vriendelijkheid van de Zonnebloem straalt toewijding uit. Toewijding ook in de avondwake alsof het eigen familie betreft.

Tallose vrouwen hebben zich in de loop van de geschiedenis, tot op de dag van vandaag, ingezet voor de bevrijding van de vrouw op religieus en maatschappelijk terrein. Grote feministische vrouwen die stredden voor het kiesrecht, menswaardigheid in de arbeid. gelijkberechtiging. Vrouwelijke religieuzen die als missionaris vrouwen opheven uit slavernij. Overal duiken vrouwelijke journalisten op die met gevaar voor eigen leven dictatoriale regimes durven aanklagen. Verpleegkundigen en vrouwelijke artsen dringen binnen in de binnenlanden maar ook in de binnen-structuren van volken waaraan vrouwen ten onder gaan: zij die de exculturatie van vrouwenbesnijdenis willen bevechten - die vrouwen leren omgaan met voorbehoedsmiddelen en samen met hen de strijd aanbinden tegen aids - die onmiddellijk klaar staan met de morning-afterpil waar de marteling van de verkrachting heeft toegeslagen. Sterke vrouwen die de armoede en troosteloosheid delen van autochtone en allochtone medemensen in de oude stadswijken. En dan de jonge vrouwen, die met de

gitaar in de hand gaan zingen met de kinderen waarvan de ouders zijn vermoord. Dit is Godgewijd leven. Zo ben je Godgewijd.

Weer anderen zijn de kerk toegewijd: zijn tegen de verdrukking in bezig de kerk te vernieuwen en door deze tijd heen te dragen naar een nieuwe tijd. Het is niet alleen hun eigen honger naar spiritualiteit of hun eigen behoefte aan religiositeit, die hen drijft.

Diep verweven met hun zorg om een menselijke samenleving is hun liefde tot God. In sommigen breekt die innerlijke kracht zo duidelijk naar buiten, dat dit een doel wordt waarvoor zij willen leven. Dat zijn de voorgangers en voorgangsters, die hun handen blijven heffen tot God ook al lopen de kerken leeg en verstomt het eeuwige Woord. Als zij man zijn heten zij 'priester', als zij vrouw zijn heten zij 'werker'. Maakt dat wel iets uit? Je bent toch wie je bent...

Als priesterschap is: tussen God en mens in staan om de mensheid voor God te brengen en God naar de mensen te brengen - als priester-zijn is: je daar ten diepste mee verbinden - dan zijn er evenveel vrouwen priester als mannen.

Als priesteres-zijn daarenboven de diepte-kwaliteit heeft: bruid te zijn van de eeuwige (Ver-) liefde, minnares van de lijdende God, voederster van het geloven met het hart - hoe ontelbaar vele vrouwen zijn dan priesteres in Jezus' naam.

Priesterschap komt voort uit het leven. Het priesterschap van de kerk is pas dan authentiek, wanneer het het priesterschap van het leven toelaat en erkent. Priesterschap, dat elementaire ontkenningen inhoudt van het leven, is een buiten-ambtelijke (buiten-echtelijke?) werkelijkheid. God roept en beroept door het leven, daar waar mensen roepen in alle nood, in bestaansnood. De roep van het volk is de roeping van God.

We kunnen ons afvragen: is het wel zo belangrijk dat het priesterambt opengesteld wordt voor de vrouw? Daarbij moet worden opgemerkt, dat het van het begin van de mensheid altijd open gestaan heeft voor de vrouw, maar dat m.n. de kerk het heeft gesloten. Honderdduizenden vrouwen in de wereld van vroeger en nu zijn in

de volle zin van het woord priesteres, maar zo mogen ze niet heten, ze mogen het niet zijn. Vrouwen, die zich vaak vanaf hun vroegste jeugd zeer tot God aangetrokken voelden en intens deel wilden hebben aan het gebeuren van God in de wereld, konden intreden in een klooster, wat vaak gelijk stond met een uittreden uit het leven.

Priester worden was er echter niet bij!

Als je religieuze werd, had je maar in oneigenlijke zin recht van spreken over God: je was immers niet gezonden, beroepen, aangesteld of bevestigd. Als je geen religieuze werd, had je helemaal geen recht van spreken over God. Voor vrouwen in de kerk is dit ten allen tijde een grote pijn geweest: vol van God te zijn maar geacht worden er niet over te spreken in het openbaar. Kerkelijk heb je als vrouw geen enkele identiteit en geen enkele autoriteit.

Uitsluiting uit het ambt houdt de religieuze vrouw anoniem: je bent niet herkenbaar of vindbaar, noch in de kerk noch in de samenleving. Niemand zal een beroep op je doen als priesteres, omdat je het niet bent... Verwachtingen van mensen zijn nu eenmaal sterk gebonden aan een erkende positie. Slechts zeldzaam zul je als vrouw aangesproken worden op je priesterschap, als je priesterschap niet nadrukkelijk door de kerk is bevestigd. Dat is het onbarmhartige, dat de kerk de macht bezit vrouwen te verhinderen: om een vrouwelijke ambtsbeleving te ontwikkelen en te groeien in een heel eigen priesterlijke bediening. Het vrouwelijk priesterschap is onvindbaar, omdat het eenvoudig niet bestaat. Pas nadat het kerkelijk bevestigd is, zal het vanzelfsprekend en als een natuurlijk gegeven door de geloofsgemeenschap worden erkend.

Uitsluiting uit het ambt betekent tegelijk uitsluiting uit de volle ont-plooiing van de Geest binnen de geloofsgemeenschap.

Dit is eigenlijk een heel ernstige zaak, religieus gezien.

God zelf, zijn Geest met al zijn gaven, wordt opgesloten in een mannelijk priesterschap. De zachte krachten van Gods Geest krijgen overal de kans zich te openbaren - behalve in de kerk.

De Geest van God is echter niet te stuiten: overal breken vrouwen door de afrastering heen, met woord en daad. Zij staan daar waar zij nauwelijks worden getolereerd, op plaatsen van verkondiging en viering. De kerk echter tracht de Geest te weerhouden.

Dit is niet allemaal bewuste boosheid. Het is eerder een haast onoverwinnelijke blindheid en misverstaan van de werkelijkheid. De kerk is zo diep gezonken in haar eigen mannelijke structuur, dat een denken vanuit heelheid, gezamenlijkheid en gelijkheid niet echt tot ontwikkeling kan komen 'van binnenuit'. Daarom is wat aan de basis van de kerk gebeurt, de enige weg tot bevrijding en vernieuwing: wat gebeurt tussen mensen, die eensgezind zijn in hun streven naar een menselijke kerk.

De geloofsgemeenschap moet de profetie van deze tijd verstaan en ten uitvoer brengen. Zij moet daar waar vrouwen duidelijk de tekenen van het priesterschap van Christus vertonen, dit nú reeds bevestigen en niet wachten tot de kerk daar misschien ooit toe overgaat. Dat zijn buiten-hiërarchische benoemingen vanuit de gemeenschap. Zij moeten wél gebeuren!

Dit priesterschap is als een mozaïek van gerechtigheid in de wereld zichtbaar.

De geschiedenis kent haar priesteressen.

Dat waren grote vrouwen als Hildegard van Bingen, Theresia van Avila, Henriëtte Roland Holst-van der Schalk. Dat waren goddelijke vrouwen als Edith Stein en Etty Hillesum. Dat zijn profetische vrouwen als Catharina Halkes en Prinses Irene.

Wat zij zeggen en schrijven zijn liederen, zoals Hannah en Maria ze zongen: liederen van vreugde om de liefde van God - van pijn om het leed van de mensheid.

Zij baren een nieuwe kerk.

Zij redden de wereld.

Dit zijn vrouwen van God.

Moederschap

Vrouwen baren de liefde
en vullen harten
met zinnegeest
waardoor gemeenschap
met God ontstaat.

Vrouwen zijn voedsters
van het religieuze
want zij zogen mensen
met de moedermelk
van het geloof.

Priesterschap

Het priesterschap van de vrouw zal daarom anders (moeten) zijn dan het priesterschap van de man omdat het vrouwelijk zal (moeten) zijn.

In essentie zal het hetzelfde zijn en dezelfde kenmerken hebben die het christelijk priesterschap eigen zijn: ten diepste de presentie van Jezus.

De liefde van God zullen zij (moeten) zichtbaar maken, in alle volheid: liefde in alle betekenissen en gestalten die mensen eigen zijn.

In priester mannen moet duidelijk de mannelijkheid van Jezus in kracht en ondernemerschap beeld en werkelijkheid zijn.

In priestervrouwen zal daarenboven de vrouwelijkheid van Jezus in zachtheid en zorgzaamheid aan het licht moeten treden.

Beiden zullen Jezus' priesterschap in aanvullende zin tot volheid en heelheid (moeten) brengen en hem geheel en al vertegenwoordigen.

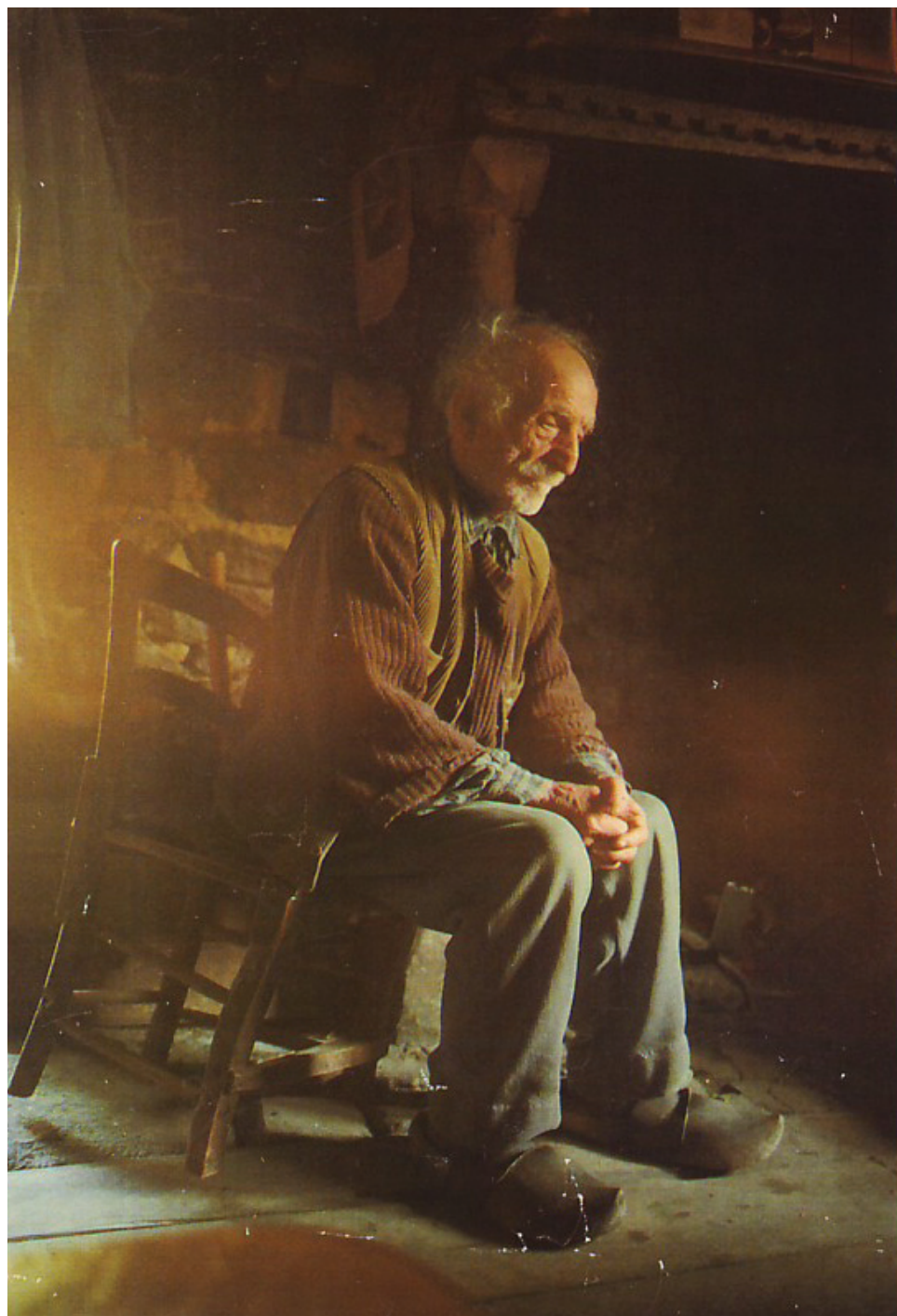

Geloven en vieren

Lichaam en ziel zijn als twee levens-onderscheidingen, die echter samen de ene mens zijn; elkaar zozeer doordringende werkelijkheden, dat zij in één werkelijkheid opgaan: de werkelijkheid van de mens. Het lichaam is de wereld, waarin de ziel zich uitdrukt, zichtbaar en tastbaar wordt, haar bestaan viert. Maar het lichaam is ook de toestroom van de hele bestaande, tastbare werkelijkheid voor het leven van de ziel: wat door de zintuigen naar binnen stroomt verzadigt de ziel met bestaan. Uiterlijkheid en innerlijkheid zijn de twee componenten van het bestaan.

Zo is ook de verhouding van geloven en vieren. Geloven leeft zich uit in zichtbaarheid, in daadwerkelijkheid, in vieren. Maar omgekeerd draagt het vieren zoveel geloofs-ervaring aan, dat het als het ware een innerlijke kristallisatie teweegbrengt - waardoor geloven geen abstracte werkelijkheid meer is maar een innerlijke realiteit wordt. Geloven zonder te vieren is als een ziel zonder lichaam.

Wie gelooft in God - in de diepste aanwezigheid van het Leven en de Liefde in mensen en dingen - wil dit naar buiten leven. In een eindeloze gevarieerdheid dient zich de werkelijkheid, deze werkelijkheid van God aan. Evenzovele antwoorden en beamingen zijn er mogelijk voor de mens die gelooft. Soms vier je dan je geloof door zwijgend met z'n vieren bijeen te zitten, luisterend naar muziek. Dan weer vindt je geloof zijn uiting in het deelnemen aan een staking, vier je je geloof meelopend en meeroepend in een demonstratie. Of je neemt het lot van anderen in handen door met elkaar Brood te delen en te drinken van dezelfde Drank. Soms vrij je samen naar een hoogtepunt van viering. Dan weer dans je met elkaar uit vreugde of verdriet. Of ervaar je een gesprek als een feest van bevrijding. Dit is de nieuwe liturgie van het leven, waarin God voelbaar wordt én in de mens komt wonen.

De overtocht

Frederik was oud en ziek.
Hij woonde in Amerika.
Ik wil voor het laatst
te communie, schreef hij
zijn vriend in Nederland.

Deze nam het brood,
sprak een zegenbede uit,
pakte de hostie in een
stevige enveloppe en
zette er 'priority' op.

Voorzichtig nam de man
voordat hij stierf het brood
in zijn heilige handen
en herhaalde Jezus' woorden
'Dit is mijn lichaam'.

Voorgaan in gebrokenheid

Wanneer christenen samenkomen om in de krachtige herkenningstekens van Jezus' leven, sterven en verrijzen de eenheid met Hem en met elkaar te vieren ... is er eucharistie. Wie is er de voorganger dan wel? Als er een priester is, een priester - want zijn leven mag verondersteld worden 'een breken en gebroken worden, een delen en gedeeld worden' te zijn. Daarom is hij daar in Jezus' naam. Als er geen priester is of religieuze - wie zal dan voorgaan? Het jonge moedertje, dat na de bevalling weer voor het eerst naar de kerk kon komen. Haar kerkgang zal een voorgang zijn, want zij werd gebroken en heeft gegeven. Of de jonge man, die zich met drugverslaafden urenlang heenvocht door werelden van hallucinaties. Of de vakbondsstrijder, die een hele week staking heeft moeten verwerken. Of die eenvoudige stille vrouw, die onopvallend haar gebeden zegt tijdens haar werkzaamheden in huis.

Er is niet noodzakelijk een voorgaan en volgen. Maar als men dan toch iemand in Jezus' naam wil zien om voor te gaan en voor te bidden: dat zij of hij naar voren trede, die de tekens stellen kan van eigen gebrokenheid - om Hem te gedenken. . .

Het eerste avondmaal

Zij herkenden hem aan het breken van het brood. Eerder hadden zij dat meegemaakt: zoals hij brood brak, deed het geen ander. Jezus legde de diepste betekenis van brood open: het is leven. 'Zo ben ik voor jou omdat ik van je hou'... was dan te zien in zijn ogen, te horen in zijn stem als hij zei 'Dit is mijn lichaam'. Zij herkenden hem in het gebaren van zijn handen: alleen Jezus deed dat zo.

Het verhaal van de eucharistische ontmoeting met Jezus in Emmaüs is de beschrijving van het eerste avondmaal in de nieuwe werkelijkheid. De herkenning is geestelijk. Het gezicht, de taal, de lach van vroeger is er niet meer. De tekens zijn gebleven - op de meest geladen momenten licht het meest herkenbare op. Plotseling is Jezus er weer - is je overleden man er weer, hoor je de lach van je gestorven kind in het ruisen van de branding. Daar had het gespeeld en had het verrukt 'mama' geroepen om de vondst van een zilveren schelpje.

In de nieuwe werkelijkheid zijn er levenstekens terwijl de tastbare gestalten versluierd zijn - om onzentwil. Zo kunnen wij aards blijven leven zonder door heimwee naar de hemelse werkelijkheid te worden verteerd. Dit ontmoeten in tekenen is 'eucharistie': werkelijke tegenwoordigheid - onder gedaanten van het verleden. Zo was het met Jezus - zo is het met ons. Eucharistie is de ontmoeting van de aardse en de hemelse werkelijkheid: God met ons.

Tafelgebed

Het verhaal van het laatste avondmaal is het tafelgebed van ondergang en dood - het Emmaüsverhaal is het tafelgebed van opgang en leven. Het afscheidsmaal stond geheel in het teken van naderend onheil en onafwendbaar verdriet. Het ontmoetingsverhaal van Jezus met Kleofas en zijn vriend is als het opkomende licht van Pasen. Hier wordt verrijzenis gevierd. Het is het eerste avondmaal in een nieuwe werkelijkheid.

Het Emmaüsverhaal is het eucharistisch gebed van mensen onderweg, van mensen die van dood naar leven gaan. Vanuit een onster-

felijke lichtervaring staat Jezus verbaasd over de duistere, droeve doodsgedachten van mensen. Hij verkondigt verrijzenis en leven en heeft het daarbij over zichzelf: hij die opgenomen in het licht is als oploaiend vuur van vreugde en vrijheid en vrede.

Maaltijd

Opmerkelijk is het dat de kerk zich -in het hart van ieder eucharistisch gebeuren- blijft vereenzelvigen met het lijdensgebeuren van Jezus. Als een dodenzang wordt het steeds weer herhaald 'als wij dan eten van dit brood en drinken uit deze beker, verkondigen wij de dood des Heren totdat hij komt'. Dit is beslist een zeer troostende verbeelding en werkelijkheid van het leven voor allen die rouwen of de dood onder ogen moeten zien in het eigen leven of dat van anderen. Maar waarom blijft de kerk het eucharistisch maaltijdviereen zo onlosmakelijk verbinden met lijden en dood? Jezus vraagt niet zijn 'dood' te blijven gedenken, maar zijn 'leven'. En hij zegt daarvan 'Doet dit tot mijn gedachtenis': leef mijn leven. houd mij in leven...

Jaar in jaar uit, driehonderdvijfenzestig dagen, op Hoogtijdagen als Kerstmis, Pasen, Pinksteren, bij jubilea en huwelijksfeesten - altijd is er het gedenken van de dood des Heren. Dit komt niet overeen met de werkelijkheid van Jezus de Levende, de Verrezene. Het leven is een totaál gebeuren - de dood is een droevig incident. Wat daarvóór is en daarná komt - dat is léven. Dit te gedenken is een diepe vreugde. Onbegrijpelijk is het dat de kerk uitsluitend het avondmaalsverhaal tot authentiek tafelgebed (het enig geldende eucharistische gebed) verklaart. En daarbij is de letterlijke tekst ook nog be-slissend met betrekking tot de geldigheid en de werkelijke tegenwoordigheid van Christus.

Eucharistie

In de Schrift -zowel in het Oude als het Nieuwe Testament- komen tal van eucharistische momenten, gebeurtenissen en vieringen voor: maaltijden die hun feitelijke betekenis overstijgen en van een diepere zin worden vervuld. In Genesis 14 en 18 viereen Abraham en Sara

maaltijden met Melchisedek en de Drie Goddelijke gasten. Het materiële eten en drinken krijgt hier een geestelijke betekenis, waardoor er een nieuwe ervaring van gemeenschap en eenheid ontstaat. God zelf is in hun midden. De eenheid met God wordt gevierd.

In de Evangeliën zijn meerdere maaltijdsvieringen te vinden, die als dragende tekst kunnen dienen voor een eucharistische viering: de bruiloftsviering in Kana waar Jezus duidelijk maakt, dat 'door de liefde' water in wijn verandert, het gewone buitengewoon wordt, lichamelijke gemeenschap geestelijke gemeenschap wordt.

De wonderbare brood- en visvermenigvuldiging beduidt, dat mensen die honger naar de God van gerechtigheid eindeloos verzadigd zullen worden en de kracht zullen krijgen werken van gerechtigheid te doen. Misschien is Jezus' diepste en tederste maaltijdsviering wel geweest, toen die lieve zondares met haar tranen en haren zijn voeten waste en hem met geur overgoot.

Begrijpelijk is het, dat Jezus in de ultieme fase van zijn leven daags voor zijn lijden en dood de maaltijd koos als herinneringsgebeuren. Na zijn verrijzenis zijn er weer telkens van die momenten, waarop Jezus zijn diepere boodschap verbindt met het vieren van de maaltijd. Plotseling is hij temidden van vrienden en vriendinnen. 'Hebben jullie hier iets te eten' zegt hij. Hij nam en at. Teken van leven dus. En dan is er die fascinerende wandeling van Jezus met twee van zijn leerlingen op weg naar Emmaüs. Zij herkenden hem aan tafel. Aan de oever is Jezus zelf de gastheer. Als de apostelen schoorvoetend aan land gaan, wordt er in alle stilte gegeten. Niemand durfde te vragen 'ben jij het' want zij wisten dat hij het was.

Levensmystiek

De viering van de liefde -van mensen met mensen en mensen met God- is de eucharistie van het leven. De eenheid van de liefde wordt verzinnebeeld en gevierd - lief en leed worden gedeeld. Van dit levensgebeuren is de Schrift vervuld. Zij is er de vertaling van.

Dat de kerkelijke eucharistieviering echter gevangen blijft binnen de 'lijdens-mystiek' (en dus een Mis-Of-fer blijft), getuigt van een geweldige eenzijdigheid en vernauwing van het geestelijk bewustzijn.

Maar daarenboven heeft dit verstrekkende gevolgen. Navolging van Christus heeft daardoor de betekenis gekregen van: Jezus volgen in zijn lijden - de weg van het lijden opgaan, de liefde tot de dood. Dat bepaalt dan vanzelf de lijn van de verkondiging. Gevolg daarvan is weer, dat er over elke eucharistieviering een schaduw van dood hangt, die vervolgens leidt tot grote ernst en ingetogenheid. Daardoor is het te begrijpen, dat levenslustige en levensblijve (jonge) mensen, die het leven omhelzen, deze neerdrukkende liturgie ontvluchten. En daar de Eucharistie het kenmerk is van het christendom - de situatie en de ruimte waarin de zwaarte en de zondigheid van het menselijk leven steeds aan de orde komen - ontstaat vanzelf de vervreemding van het leven.

Wie het leven wil voelen, leeft vooruit, naar opgang niet naar ondergang; zelfs na doodsmomenten leef je toe naar herleving. Jezus zelf deed er alles aan om mensen tot leven te laten komen, riep zelfs mensen terug uit de dood. Steeds terug blijven keren tot de doodsgedachtenis is niet naar de levens-boodschap van Jezus. Hij zei: ik ben het leven.

Aardevaart

Het licht van de verrijzenis is het licht van de verheerlijking van de mens. Jezus staat daar middenin. Zijn licht is niet ten hemel gevaren - hij is juist tot in de ziel van de aarde doorgedrongen: alles begeesterend doorzinderend met zijn liefde en licht.

Allen die het leven tegemoetjuichen, mogen het levende gezelschap van Jezus verwachten als vrienden onderweg - om dan als de Emmaüsgangers van treurnis genezen hun harten te voelen branden: daar waar woorden van licht gesproken worden en de zin van het leven wordt verklaard en gevierd.

Het is goed Jezus te blijven gedenken in zijn liefde tot de dood. Het is beter te leven in zijn verrezen licht en zijn verrijzenis onophoudelijk te gedenken.

De verrezen wandelaar, de mens die je weg plotseling kruist, is in ons midden en zit bij ons aan. Maar zo gauw je hem herkent, verdwijnt hij uit het gezicht.

0 Felix Culpa - gelukkige schuld. Door mét anderen schuldig te heten, ontrouw te lijken, onheilig te worden bevonden - ga je behoren tot al die velen die ook 'zondige' mensen worden genoemd. Je hoort niet bij een 'kleine verdrukte minderheid' maar bij de 'overgrote meerderheid' van gelovige mensen, die door de kerk zijn afgestoten. De gehuwde priesters: grensgangers in het grote grensgebied van de kerk waar het nieuwe zich vrij ontwikkelt - als ogenschijnlijk gebrokenen de priesters van de gebrokenen. Hoevelen zijn, juist doordat zij zich aan de ethische en dogmatische knechting van de kerk onttrokken, de nieuwe ruimtelijkheid van de religieuze ervaring binnengegaan.

Er groeit dan nieuwe saamhorigheid met mensen, die nieuwe heelheid willen vinden nu zij gescheiden zijn, mensen die 'ondanks geslachtelijke gelijkheid' houden van elkaar, mensen die maatschappelijk schipbreuk hebben geleden. Door je waarachtig deel te voelen van het grootste deel, ontstaat de bevrijdende ommekeer: verlies wordt gewin, verdriet vreugde, uittrede intrede. Dan wordt de straat je kerk en kom je in de liefdesstroom van de Geest terecht.

Jezus stond erg alleen. Als gehuwde priester lijk je op hem, die geen kerk ter beschikking had, die niet in het gesloten ambts-circuit meefunctioneerde, die geen kerkelijke zending had. Hij deelde de gebrokenheid en ging er helend mee om, hij voelde de liefde van zijn Vader en van mensen - die hij zijn broers en zussen noemde - in zijn lichaam en zijn ziel. Het levensgebeuren was zijn kerk.

DE WIJDING

Het was een zonovergoten lentedag in mei.
De zomer stond op uitbreken.
Het was op 26 mei in 1956.

Het gebeurde in de Kempen,
op het bospad tussen Hapert en Eersel.
Een jonge vrouw, meisje nog,
maatschappelijk werkster in de dorpen
van de Kempen, was per fiets onderweg,
dwars door het bosgebied heen naar Eersel.
Zij kwam van huisbezoek in Hapert.
Dan knoopte zij haar hemdje los
en liet zich de zon overkomen.
De dennengeur stroomde bedwelmend
om haar heen. Hier woonde de bosgodin.
De bermen waren als oevers die langs haar
weggleden. Koekoeksbloemen overal, een zee
van kleur waarin de pinksterbloemen prikten.
En in zichzelf voelde zij levend water stromen.

Zojuist had een oudere vrouw bij haar gebiecht.
Het was een boerin die vertelde
dat zij een miskraam had veroorzaakt.
Zo dacht zij, zo vreesde zij
door het dragen van veel te zware emmers.
Het was ook het zoveelste kind
dat onder de liefde het leven had genomen,
haar leven nam...en zij was al zo zwak en moe.
En dit herhaalde zich ieder jaar.

Maar het meisje, dat dit stil had aanhoord
en zo weinig had gezegd, zweefde nu
in een vreemde, wonderlijke sfeer
door de bossen heen. Toen gebeurde het,
de tranen stroomden over haar wangen.
Er daalde geen droomgezicht over haar neer.
Toch was er iets wat op Iemand leek,
een zegenende hand, een liefkozing
heel diep van binnen.

'God, wat overkomt mij? Wat betekent dit?
Was mijn strelende hand over haar gezicht
een gebaar van vergeving geweest? O God!'

*

Het was op diezelfde morgen dat het zonlicht
in de Meijerij tussen de Canidassen door
neerstreek op de velden.
Het viel een kathedraal binnen door glas-in-lood;
de Sint Jan in den Bosch werd doorschenen
met veelkleurig licht waarin wierookwolken
als spiralen van licht en geur opstegen
naar de gothische gewelven.

Het was de dag van de priesterwijding.
Alle wijdelingen lagen plat ter aarde
tijdens de litanie van alle heiligen -
allen maagden, martelaren en martelaressen,
allen ongehuwd op Petrus na.
Dit was de inwijding in een leven
zonder voortplantingsgenot, zonder liefde
dag en nacht - een leven God-gewijd.
Of was het de ontwijding van het lichaam,
in ruil voor de wijding van de ziel?

Een van hen voelde juist toen zo nadrukkelijk
zijn mannelijkheid waarop hij neerlag.
En hij wist 'zo zal ik dus nooit
op een vrouw liggen die mij ontvangt,
die ik zal liefhebben als mijzelf'.
De tegelvloer van de kathedraal
was hard - het priesterkoor koud.

'God, ik geef mij prijs aan U' bad hij.
'Ik geef mij aan de mensen' vervolgde hij,
maar voelde daarbij niet wat dat was.
Daarna waren er grote feesten.
Hij voelde zich gedragen, boven zijn lichaam
uitgetild en werd een geestelijke.
Van mensen stroomde genade en vriendschap
naar hem toe en God ging mee, dag na dag.
Maar dan werden de dagen talrijker
dat het leek of God niet meer mee ging
en hij alleen was. Op het grasveld bij het
zwembad lagen overal stelletjes, maar hij
lag daar, met een opgerolde baddoek
onder zijn hoofd, alleen. En daar kwam
God echt niet naast hem liggen.

*

Hoog boven, ver van hen vandaan komend
vond het mysterie van liefde plaats.
Vanuit het Oosten kwam het, als de zon
neerstrijkend over de morgendauw.
In stralen van licht, als een gloed,
alsof het hemelgewelf de klankschaal
was van het eeuwig orgasme van God,
werden het jonge meisje en de jonge man
overstroomd van liefde.

De ene hand van God rustte zegenend
op het hoofd van het meisje in de Kempen.
De andere hand van God maakte het zegenend gebaar
over het hoofd van de jongen in de Meijerij -
op hetzelfde ondeelbaar gelijktijdige moment.

*

Zeven jaar lang volgden zij ieder voor zich
het eigen spoor, zonder van elkaars bestaan
te weten. In zichzelf voelden zij bewaarheid
wat het betekent dat 'stromen van levend water
in hun binnenste vloeiden'. God was een
genadevloed, mensen een stroom van liefde.
Maar toen de eigen bron verdorde in de akker
van het eigen lichaam, vond God het genoeg:
tijd om in elkaar uit te stromen.

Op een dag reed hij in zijn eerste Dafje
van Helmond naar Eindhoven. Zij kwam hem
tegemoet gefietst en zag hem in een flits,
kijkend naar haar. Zijn oog viel op het kleine
witte eilandje dat even zichtbaar was
in de opstuivende tegenwind - en zij zag
dat hij dat zag want het was gewoon te zien.
Verder door de dag bleef het beeld haar bij
van een man met kastanjebruin golvend haar,
die zijn hart op zijn gezicht droeg.
En de donkere verschijning van dat meisje
met het Italiaans bruine gezicht
week die dag niet meer uit zijn gedachten.
Vanaf die dag ging hij op zoek en speurde zij
het tegemoetkomend verkeer af. En 's avonds
bad zij, op haar knieën voor haar bed
om een levensgezel, een geestelijk maatje,
een bondgenoot en bedgenoot.

*

En God glimlachte.
Hij had hen gewijd voor elkaar.
Hun beider gebed was al verhoord
voordat zij erom vroegen.
Hij nam hen bij de hand
en leidde hen naar dezelfde plek.
Toen zij elkaar zagen, herkenden zij elkaar:
'Jij was 't' - 'Ja, jij'.

Nu zouden de bronnen van hart en zinnen
niet meer kunnen verdorren.
Nu zou het levend water van de genade
niet alleen meer van buiten naar binnen
maar van binnen naar buiten vloeien:
naar elkaar, naar mensen, naar God.
Nu zouden zij dorre tijden kunnen doorstaan
en de hitte van de dag kunnen dragen.

*

Op 26 mei in 2006 vierden zij samen
hun gouden priesterfeest: feest van
het eigen en gezamenlijk priesterschap -
het hoge heilige moment
dat God hen met beide handen -
over het Noorden en Zuiden van het
Brabantse land heen uitgestrekt -
op hetzelfde moment priester had gewijd.
Zij vierden Eucharistie in elkaars handen,
terwijl Jezus het brood voor hen brak.